

Schuurfeest

De dikke lucht was zwanger van een rottingsgeur.

Hij probeerde zijn adem in te houden maar het was al te laat. Als een parasiet kleefde de reuk aan de binnenkant van zijn neus. Hij proefde het zelfs! Kokhalzend boog hij voorover en zette zijn handen op zijn knieën. Zijn maag hobbelde als een op hol geslagen paard door zijn lijf en hij probeerde uit alle macht om zijn ontbijt binnen te houden.

Pierre was ondertussen al heel wat gewend sinds hij 28 jaar geleden bij de politie begon. Langzaam maar doelbewust was hij opgeklommen tot de rechercheur met het hoogste aantal opgeloste zaken. Maar dit specifieke geval tartte alle waanzin die hij ooit had gezien.

De afgelegen boerderij met zijn vlakke akkers, omringd door een prachtig bosgebied, lag nou niet bepaald in een buurt waar veel mensen kwamen. Het was dan ook puur toeval dat een wandelaar alarm had geslagen.

Duizenden vliegen had ze gemeld. Misschien zelfs wel miljoenen. Niet normaal zoveel als er uit de kleine kier van de aangrenzende schuur waren gekomen. Daar moest wel iets niet in de haak zijn.

Het leek wel alsof er een schuurfeest voor insecten aan de gang was...

Hij had op het bureau al gecheckt wie er woonde en wat voor soort boerderij het was.

Voornamelijk akkerbouw, groenten zo stond er in de archieven. Een alleenstaande boer van 60+, de eigenaar sinds 1979. Hij stond bekend als een zonderling figuur, een soort kluizenaar.

Alleen de vrachtwagenchauffeur van de veiling kwam er wel eens om de oogst op te halen maar dan verbleef de boer blijkbaar in zijn woning en liet zich niet zien. Het gerucht verspreide zich zelfs dat de boer wellicht een oerlelijke boerin zou zijn, of misschien iemand die ooit de behoefte had gehad om zich te verstoppen voor de overheidsinstanties – een gevluchte crimineel of erger nog. Onzin natuurlijk, het was waarschijnlijk iemand die het niet zo op andere mensen had voorzien. 'En geef hem eens ongelijk', dacht Pierre, 'De hele wereld is verrot'. En zo te ruiken was dat zelfs tot hier doorgedrongen...

Hij liep naar buiten terwijl hij de vliegen van zich af probeerde te slaan. Een fikse teug lucht bracht enigszins verlichting voor zijn arme maag. De deur van het woongedeelte was nu niet bepaald een exemplaar dat aan de veiligheidsnormen voldeed en hij hoefde dan ook maar een flinke schouderduw te geven en het hele geval denderde uit zijn scharnieren en viel plat achterover de smalle gang in. Een stofwolk verspreide zich door het muffig ruikende huis. Vastberaden liep hij door en opende deur na deur maar er was geen levende ziel te bekennen.

Toen hij uiteindelijk de leefkeuken bereikte zag hij een verfrommeld blaadje op het aanrecht liggen.

Hij vouwde het open en las:

Genoeg! Ze komen mijn neus uit.

Ik kan het niet meer aan. Voor wie dit leest, het spijt me, maar ik ben met de noorderzon vertrokken en het interesseert me geen bal wat je met de boerderij doet maar de geur van

te lang gedragen wollen sokken – natte hond of schimmelige ruimtes komt me ondertussen duchtig mijn strot uit...

Tabee!

Pierre kon zich er iets bij voorstellen, nam zijn telefoon en belde naar de gemeente.
“Stuur je iemand naar het perceel aan de Slofferstraat nr. 64? Een totale ontruiming ja, en neem meteen iemand mee die de boel kan ontsmetten a.u.b. Het ligt hier vol lijken en de stank is overweldigend. Dank je”.

Hij wierp nog een blik in de schuur terwijl hij een zakdoek voor zijn mond hield.
Walgelijk hoe al die dooie vliegen zich hadden opgehoopt op de tonnen rottende tuinbonen.
Weerzinwekkendste geur die hij zich kon bedenken, tuinbonen!

©José 24-01-2017

N.a.v. Een combi van Dagwoorden (23 en 24 januari):

#Verspreide en #Ongelijk

Smakelijk eten ;-)